

Arrest

nr. 211 289 van 19 oktober 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 12 oktober 2018 (bijlage 13septies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESPERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 oktober 2018 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

naam: S.

voornaam: M.

geboortedatum: [...]1986

geboorteplaats: F.

nationaliteit: Albanië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Hekla op 12/10/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 2°

O de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Betrokkene verblijft reeds sedert 13/07/2018 op het grondgebied van de Schengenstaten.

Betrokkene werd gehoord op 12/10/2018 door de politiezone van Hekla en verklaart dat hij 1 week hier is, hij vindt het een veilig land waar het goed leven is, hij is van plan terug te keren naar Albanië maar wou nog een paar dagen langer blijven om België te bezoeken, hij heeft geen asiel aangevraagd (sic) niet hier of in een ander land er werden wel vingerafdrukken genomen in Griekenland

Betrokkene werd gehoord op 12/10/2018 door de politiezone van Hekla en verklaart dat hij geen medische problemen heeft Betrokkene werd gehoord op 12/10/2018 door de politiezone van Hekla en verklaart dat hij geen kinderen heeft. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene werd gehoord op 12/10/2018 door de politiezone van Hekla en verklaart dat hij geen familie of sociale relaties heeft in België

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ **artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken**

☐ artikel 74/14 §3, 2°: de onderdaan van een derde land heeft de opgelegde preventieve maatregel niet gerespecteerd

☐ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

☐ artikel 74/14 §3, 5°: het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2,

☐ artikel 74/14 §3, 6°: het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd

niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en

levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Hekla op 12/10/2018 en werd rekening

gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd gehoord op 12/10/2018 door de politiezone van Hekla en geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene werd gehoord op 12/10/2018 door de politiezone Hekla en verklaart dat hij geen medische problemen heeft.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

[...]"

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De Raad wijst er op dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting die het uiterst dringend karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstige nadeel zich zou voordoen.

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering op grond van

artikel 39/82 §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen.

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

In zijn eerste middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 8 en 13 van het EVRM, van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, van de artikelen 7, alinea 1, 2° en alinea 3, artikel 74/13, artikel 74/14 §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet samengelezen met artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, van de formele en materiële motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 41, §2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel, van het beginsel audi alteram partem, van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

In het eerste onderdeel betwist verzoeker dat hij sedert 13 juli 2018 op het Schengengrondgebied zou vertoeven. Dit zou niet aangetoond zijn en er zou evenmin aangetoond zijn dat hij in een periode van 180 dagen meer dan 90 dagen op het Schengengrondgebied heeft vertoefd. Zelfs indien is aangetoond dat verzoeker sedert 13 juli 2018 op Schengengrondgebied was, dan zou de dag van de bestreden beslissing de 91^e dag zijn. Verzoeker acht de overschrijding van de termijn met 1 dag niet redelijk als motief voor een bevel met terugleiding. Zeker nu verzoeker voor het eerst in België wordt aangetroffen. Ook in geval van een toepassing van artikel 7, 2° van de Vreemdelingenwet is er volgens verzoeker geen automatische toepassing van de wet. Het redelijkheidsprincipe zou hierop primeren. De feitelijke situatie moet ook in rekening gebracht worden, verzoeker was nog maar een week op Belgisch grondgebied.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker inderdaad reeds op 13 juli 2018 op het grondgebied van de Schengenstaten is binnengekomen. Dit is dus wel aangetoond, ook al zou uit het door verzoeker voorgelegd stuk kunnen blijken dat hij op 5 oktober 2018 van Corfu (Griekenland) naar Brussel is gevlogen. Dit neemt niet weg dat het paspoort van verzoeker een inreisstempel van 13 juli 2018 (Griekenland) bevat en vervolgens geen uitreisstempel meer. Verzoeker heeft een punt dat de overschrijding van de termijn in dat geval bijzonder kort is en dat hij maar voor het eerst, blijkens het administratief dossier, werd aangetroffen, doch er blijkt geen verkeerde feitenvaststelling van de gemachtigde.

Waar verzoeker stelt dat met de realiteit moet rekening gehouden worden, evenals met de redenen waarom verzoeker naar België is gekomen, is er echter geen duidelijkheid. Immers waar verzoeker stelt dat hij gewoon een wagen kwam kopen in België, ligt geen begin van bewijs voor. Waar verzoeker stelt dat hij vrienden kwam bezoeken, bevat het dossier dienaangaande tegenstrijdige verklaringen. Uit de vertaling van het eerste gehoor van verzoeker van 12 oktober 2018, voor het nemen van de bestreden beslissing, blijkt dat verzoeker verklaarde "ik ken hier niemand, noch vrienden, ik ben alleen". Hij antwoordde op de tweede vraag: "Waarom bent u in België?" "Omdat het een veilig land is om te leven en je leven op te bouwen." In het gehoor van 15 oktober 2018, afgenomen na de bestreden beslissing, verklaarde verzoeker wel dat hij naar België is gekomen "om zijn vrienden te bereiken".

De Raad volgt verzoeker dat het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten, ook in geval het gaat om een toepassing van artikel 7, eerste alinea, 2° van de Vreemdelingenwet niet kan gaan om een automatisme. Zoals verzoeker terecht citeert uit vaste rechtspraak van de Raad: *"Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde 'meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag', zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid."* Thans heeft verweerder in de nota evenwel niet aangevoerd dat er sprake zou zijn van een gebonden bevoegdheid en dat de gemachtigde bijgevolg niets anders kon dan een bevel afgeven. Het belang wordt in casu niet betwist.

De Raad meent evenwel dat, ook al heeft de gemachtigde in casu zeer strikt de wet toegepast, hij dit gezien de uitdrukkelijke verklaring van verzoeker in het gehoor voorafgaand aan de bestreden beslissing dat hij naar België is gekomen omdat België een veilig land is om te leven en je leven op te bouwen, niet op een kennelijk onredelijke wijze heeft gedaan. In die situatie kan de gemachtigde prima facie volstaan met een verwijzing naar het feit dat verzoeker zich bij de gemeente niet had aangemeld binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn, noch een bewijs heeft geleverd dat hij op hotel logeerde. De Raad spreekt zich in casu evenwel niet uit over de redelijkheid van het inreisverbod dat dezelfde dag eveneens werd opgelegd.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet of van het redelijkheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht blijkt prima facie niet.

In het tweede onderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voert aan dat het gebrek aan een vrijwillige vertrektermijn uitsluitend steunt op het risico op onderduiken. Er blijkt volgens hem geen enkel motief voor het risico op onderduiken. Tegelijk erkent verzoeker dat de beslissing wel verwijst naar "3° betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden" en vervolgens verwijst naar het gegeven dat hij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en hij geen bewijs levert dat hij op hotel logeert. Verzoeker meent dat het duidelijk is dat dit deel van de beslissing niet valt onder artikel 74/14 §3, 1° maar wel onder artikel 74/14 §3, 3°, zodat er sprake zou zijn van een gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid. Verzoeker voert aan dat omwille van het feit dat hij zich niet heeft aangemeld op de gemeente, hij niet als een gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid kan worden beschouwd. Zelfs indien het zich niet aanmelden als motief moet worden beschouwd voor het risico op onderduiken, gaat dit niet op voor verzoeker. Het artikel is op te automatische wijze toegepast en vereist een complexere motivering, nu men ook moet rekening houden met de betrokken persoon, de redenen waarom hij naar België is gekomen en de duurtijd van de overschrijding van de termijn van 90 dagen. Verzoeker wou immers juist op 12 oktober 2018, de dag waarop hij is opgepakt, terugkeren. Bovendien heeft men verzoeker niet gevraagd of hij op hotel verbleef. Vervolgens meent verzoeker dat de gemachtigde opnieuw op onredelijke en disproportionele wijze is te werk gegaan. De afwijking van de termijn vereist een ernstige motivering die er thans niet zou zijn. Men had hem een vrijwillige

vertrektermijn kunnen opleggen nu er geen voorafgaande is van illegaal verblijf, noch een probleem van openbare orde of nationale veiligheid.

De bestreden beslissing heeft de afwezigheid van de vrijwillige vertrektermijn gestoeld op artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken. Dit is het enige van de opgesomde mogelijkheden dat is benadrukt door het vierkantje zwart te maken en het motief ook vet te zetten. De gemachtigde heeft dus in casu, anders dan wat verzoeker aanvoert, geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid om geen vertrektermijn toe te kennen omwille van een probleem van openbare orde. De Raad volgt verzoeker dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing te weinig elementen voorlagen om verzoeker als een gevaar voor de openbare orde en nationale veiligheid te beschouwen, maar dat heeft de gemachtigde ook duidelijk niet gedaan. Het enig motief hiervoor is het risico op onderduiken. Anders dan verzoeker in eerste instantie voorhoudt, is dit motief wel onderbouwd. Namelijk door de iure enerzijds te verwijzen naar *“Er bestaat een risico op onderduiken: 3° betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden”* en anderzijds de facto te stellen dat *“betrokkene [...] zich niet [heeft] aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en [...] geen bewijs [levert] dat hij op hotel logeert”*.

Waar verzoeker een heel betoog ontwikkelt, en eveneens ter zitting, dat het een raadsel is waarop *“Er bestaat een risico op onderduiken: 3° betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden”* zou slaan, kan de Raad prima facie niet volgen. Uit de formele motiveringswet van 29 juli 1991 kan immers niet worden afgeleid dat de verwijzing in een bestuurshandeling naar een bepaling noodzakelijk gepaard moet gaan met de vermelding van de gehanteerde regelgeving, althans niet indien de verzoeker na het lezen van de beslissing, eventueel na het inwinnen van juridisch advies, weet of redelijkerwijze kan weten om welke norm het gaat (cf. RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, STAELENS; RvS 14 maart 2006, nr. 161.353, DAEMS). Het niet of niet-precies vermelden van de juridische grondslag kan verder alleen leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing indien dit de verzoeker zou hebben geschaad (RvS 18 oktober 2004, nr. 136.166, DEJONCKHEERE). In casu neemt de Raad niet aan dat verzoeker, na juridisch advies van zijn raadsman, niet redelijkerwijs kan weten dat de gemachtigde doelt op artikel 1, §2, 3° van de Vreemdelingenwet. Het risico op onderduiken wordt immers, net als alle andere veel voorkomende begrippen in de Vreemdelingenwet, gedefinieerd en toegelicht in artikel 1 van de Vreemdelingenwet. Bijkomend, zelfs mocht de raadsman niet van deze bepaling op de hoogte geweest zijn, dan nog is de Raad van oordeel dat verzoeker hier geen schade van heeft ondervonden omdat feitelijk duidelijk vermeld staat waarom de gemachtigde meent dat er een risico op onderduiken is. Verzoeker heeft prima facie een punt dat de motieven eerder summier zijn en de gemachtigde in geen geval verplicht is over te gaan tot het ontnemen van een normale vertrektermijn die de regel moet zijn en de afwezigheid ervan de uitzondering. Echter, waar hij verwijst naar de concrete situatie, blijkt dat - hoewel verzoeker inderdaad maar extreem kort over zijn maximum toegelaten verblijf van 90 dagen was gegaan - hij duidelijk in zijn eerste gehoor had verklaard dat hij in België was *“omdat het een veilig land is om te leven en je leven op te bouwen”*. Uit die verklaringen bleek in geen geval dat verzoeker diezelfde dag zinnens was terug te vliegen naar Albanië, zoals hij thans voorhoudt. Zoals verweerder ter zitting terecht opmerkt, heeft hij hieromtrent niets verklaard, noch een ticket voor de terugvlucht voorgelegd terwijl hij werd ondervraagd door de politie. Het stuk 4 dat daaromtrent bij het verzoekschrift wordt gevoegd, met name een mail van de raadsman aan de raadsman, waarin wordt verwezen naar een email van een kennis C. over een geplande vlucht op 12 oktober 2018 overtuigt in geen geval. Ook de mail van “ilcontedemontecristo” van 15 oktober 2018 gericht aan de sociaal assistente van het gesloten centrum overtuigt prima facie in geen geval. Bij een dergelijke uitdrukkelijke verklaring dat men in België is omdat het hier veilig is om te leven en je leven op te bouwen, kan de Raad het prima facie niet onredelijk of disproportioneel achten dat de gemachtigde overtuigd is dat er een risico op onderduiken voorligt ondanks het feit dat geen eerder illegaal verblijf of geen elementen van openbare orde voorliggen. In die situatie kan de gemachtigde prima facie volstaan met een verwijzing naar het feit dat verzoeker zich bij de gemeente niet had aangemeld binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn, noch een bewijs heeft geleverd dat hij op hotel logeerde.

Een schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet of van het redelijkheids- of proportionaliteitsbeginsel, of van de formele of materiële motiveringsplicht ligt prima facie niet voor.

In het derde onderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel “47/13 van de Vreemdelingenwet”, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en van het hoorrecht.

Verzoeker gaat over tot een heel uitgebreide theoretische uiteenzetting over artikel 8 van het EVRM, artikel "47/13" van de Vreemdelingenwet, dat duidelijk moet verstaan worden als artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, over artikel 41, §2 van het Handvest als unierechtelijk beginsel van behoorlijk bestuur en over het beginsel audi alteram partem met uitgebreide verwijzingen naar de rechtspraak van de Raad. De Raad kan zich vinden in deze theoretische uiteenzetting waaronder bv. het benadrukken door verzoeker dat alleen in uitzonderlijke situaties het privéleven of gezinsleven van een verzoeker zal primeren op het legitieme doel om een vreemdeling te verwijderen. In concreto echter meent de Raad dat geen van de aangehaalde hogere en nationale rechtsnormen prima facie is geschonden.

Wat betreft het hoorrecht, blijkt dat verzoeker voorafgaandelijk aan de genomen beslissingen (bevel en terugleiding) werd gehoord. Ook al kan aangenomen worden dat dit een eerder summier of formeel gehoor betrof, dan nog blijkt niet dat verzoeker niet op dienstige en nuttige wijze voor zijn belangen is kunnen opkomen. Verzoeker stelt dat het bevel hem onbetwistbaar nadelig beïnvloedt daar het minstens een onderbreking betekent van zijn gezinsleven met zijn echtgenote en kinderen en dit voor onbepaalde duur, minstens voor lange duur. Verzoeker heeft echter in zijn gehoor verklaard niemand in België te kennen, noch vrienden te hebben en alleen te zijn. Ter zitting om verduidelijking gevraagd, bevestigt de raadsman dat verzoeker in België geen gezinsleven heeft. Ook het gestelde in het verzoekschrift over het gebrek aan een proportionaliteitsafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM, nu men "geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker al acht jaar gehuwd was en dat zijn echtgenote was moeten vluchten uit Albanië" mist feitelijke grondslag. De raadsman bevestigt dat er geen sprake is van een huwelijk dat reeds acht jaar heeft geduurd, noch van een echtgenote die is moeten vluchten uit Albanië.

Verzoeker heeft wederom theoretisch een punt dat ook het privéleven wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM en dat in het gehoor voorafgaand aan de bestreden beslissingen geen specifieke vraag hieromtrent werd gesteld. Verzoeker heeft evenwel zelf geantwoord op de vraag of hij een partner heeft met wie hij een duurzame relatie heeft of kinderen in België dat hij hier niemand kent, noch vrienden heeft en alleen is. Bijgevolg heeft verzoeker spontaan uitspraak gedaan over zijn sociale relaties in België en kon de gemachtigde op correcte wijze motiveren dat verzoeker op 12 oktober 2018 heeft verklaard dat hij geen familie of sociale relaties heeft in België. In het verzoekschrift stelt verzoeker ineens dat indien men hem had gehoord over zijn privéleven hij had kunnen uitleggen dat hij in België personen kende omdat zijn zus voor die familie, die een hotel heeft in Albanië, werkzaam was en hij dus een zeer goed contact had met die familie en die in België ook ontmoette. Niet enkel druist dit in tegen verzoekers eerdere verklaringen, bijkomend moet verweerder in de nota gevolgd worden dat zelfs indien dit aangetoond zou zijn, quod non, in geen geval sociale relaties voorliggen van die aard en intensiteit dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. Een beschermingswaardig privéleven voor een persoon die hier voor het eerst sedert enkele weken op het grondgebied verblijft, blijkt in geen geval. Zelfs indien verzoeker dit relaas had kunnen voorleggen tijdens een ruimer gehoor, is de Raad er prima facie in geen geval van overtuigd dat dit tot een andere beslissing had kunnen aanleiding geven.

Verzoeker betwist niet dat hij geen gezondheidsproblemen heeft en bevestigt ter zitting bij monde van zijn raadsman dat hij geen kinderen noch duurzame partner heeft.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en van het hoorrecht blijkt prima facie niet.

In het tweede middel gericht tegen de beslissing tot terugleiding naar de grens voert verzoeker de schending aan van artikel 7, tweede lid, artikel 49 §3, artikel 74/13 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest, van het hoorrecht, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Verzoeker wijst erop dat artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet enkel de grondslag van een terugleiding kan zijn onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater (artikel 74/10 tot 74/19) van de Vreemdelingenwet. Hij stipt aan dat er in dit onderdeel geen enkele overweging te vinden is over artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Ook artikel 8 van het EVRM moet onderzocht worden alvorens tot een terugleiding over te gaan. Verzoeker verwijst naar hetgeen hij daaromtrent in het eerste middel heeft uiteengezet.

Ook al heeft verzoeker wederom een theoretisch punt, kan niet anders dan vastgesteld worden dat in hetzelfde instrumentum, met name de bijlage 13septies, reeds is overgegaan tot een motivering aangaande artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en aangaande artikel 8 van het EVRM. De gemachtigde kon terecht motiveren dat verzoeker heeft verklaard geen medische problemen te hebben, geen kinderen en geen familie te hebben wat betreft artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Ook wat betreft artikel 8 van het EVRM kon de gemachtigde in alle redelijkheid verwijzen naar de verklaring van verzoeker dat hij geen familie of sociale relaties heeft in België. Verzoeker heeft kennis van deze motieven daar zij in hetzelfde instrumentum zijn opgenomen en hij de inhoud ervan in het eerste middel deels heeft betwist. De Raad is niet van oordeel dat om te voldoen aan de vereiste zoals neergelegd in artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet, de gemachtigde deze motieven nogmaals had moeten herhalen. Minstens toont verzoeker prima facie zijn belang niet aan bij zijn betoog nu hij ter zitting erkent dat er geen vrouw en kinderen zijn in België en er op geen enkele wijze wordt gewag gemaakt van gezondheidsproblemen. Enkel wat betreft de sociale relaties heeft verzoeker geen theoretisch betoog gevoerd. De Raad heeft daar supra prima facie reeds over vastgesteld dat die in geen geval een graad van ernst bereiken zodat kan aanspraak gemaakt worden op de kwalificatie van een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoeker opnieuw terugkomt op de gebrekkige formele motivering aangaande “het risico op onderduiken en punt 3° betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden” en op het hoorrecht, volstaat het te verwijzen naar wat supra is uiteengezet.

Een schending van artikel 7, tweede lid, van artikel 74/13 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest, van het hoorrecht, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 en van artikel 8 van het EVRM blijkt prima facie niet.

Waar verzoeker nog de schending aanvoert in het eerste middel van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, heeft hij die schending niet enkel niet toegelicht maar moet ook vastgesteld worden dat die bepaling is opgeheven door artikel 30 van de wet van 21 november 2017 (BS 12 maart 2018). Waar verzoeker nog de schending aanvoert van artikel 49 §3 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, heeft hij eveneens nagelaten te duiden op welke wijze de bestreden beslissingen vervat in de bijlage 13septies, deze wetsbepaling of hogere rechtsnorm schenden. Deze schendingen werden prima facie dan ook niet op ontvankelijk wijze aangevoerd.

De middelen zijn deels niet ernstig, deels onontvankelijk.

Verzoeker heeft geen ernstig middel aangebracht dat kan leiden tot de schorsing van de bestreden beslissingen. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

Ten overvloede stipt de Raad nog aan dat het gevolg van deze bestreden beslissingen de gedwongen terugleiding naar Albanië is. Verzoeker voert aan in zijn verzoekschrift dat hij wenste terug te vliegen op 12 oktober 2018. Bijgevolg ligt een moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet voor, nu het gevolg van de bestreden beslissingen juist inhoudt dat hij naar Albanië moet terugkeren. De middelen gestoeld op artikel 8 van het EVRM, artikel 41 van het Handvest en het redelijkheidsbeginsel, waarnaar verzoeker in de uiteenzetting over het moeilijk te herstellen ernstig nadeel verwijst, werden door de Raad niet ernstig bevonden.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. MAES